

:::: Bellemare, Pierre ::::

Cảm Ơn Ruth!

Thuý Sơn lược dịch

Sylvia Morrison, 19 tuổi, mới làm y tá cách đây 3 tuần tại bệnh viện Cheyenne - Wyoming (Mỹ). Cô gái trông thật xinh, thích bắt chuyện với những bác sĩ điển trai.

Chiều hôm ấy, đến lượt Sylvia trực đêm. Một bác sĩ trẻ măng và đầy nam tính rào bước trong hành lang. Có lẽ anh ta mới tốt nghiệp, vì chưa đến 25 tuổi, răng trắng như áo blouse, tóc nâu, cao để chừng đến 1,85m. Anh ta khẽ nghiêng đầu: " Cô có thể cho tôi số phòng của bệnh nhân Ruth Nichols?" . Sylvia lật sổ, bắt đầu thấy xúc động: " Phòng 25, thưa bác sĩ" . Chàng bác sĩ mỉm cười: " Cảm ơn" . Sylvia thấy tim đập mạnh: " Bác sĩ có cần tôi đi theo không ạ?" . " Không, một mình tôi đủ rồi." Chàng trai đi khuất sau cầu thang và Sylvia vẫn còn bần thần. Có hai lý do để cô muốn lên phòng 25: được đi cùng chàng bác sĩ đẹp trai và nhân thể biết về tình hình nữ bệnh nhân Ruth Nichols. Cô ta vừa nhập viện ban sáng vì lãnh 3 phát đạn. Một ca phẫu thuật và Ruth được đưa về phòng 25... Sylvia chợt nhảy dựng: có tiếng súng nổ. Một tiếng nữa. Lại một tiếng nữa. Cô ta rú lên...

15 phút sau, bệnh viện Cheyenne chìm trong cơn hoảng loạn. Cảnh sát phải vất vả lắm mới văn hồi được trật tự. Trung úy Neil Hoffmann đang trò chuyện với ông John Appleby - giám đốc bệnh viện - trong phòng 25. Sylvia thì run như giẻ. Trung úy Hoffmann khẽ lật tấm drap đầy máu, bên dưới thi thể một phụ nữ trạc 30 tuổi, bị bắn 3 phát vào đầu. Hoffmann khẽ hỏi: " Tên bà ta?" . Appleby cất giọng hỗn hển: " Maggy Bennett. Vừa nhập viện buổi trưa vì viêm ruột thừa. Theo lời cô Sylvia thì thủ phạm không định giết Maggy" . Sylvia nức nở: " Hẳn hỏi tôi số phòng của Ruth Nichols. Tôi không thể ngờ được. Trong hẳn rất lịch thiệp, trí thức, cứ như bác sĩ ấy" . Hoffmann nhủ mày: " Và tại sao cô lại chỉ phòng 25 cho hẳn?" . Sylvia đáp nhanh: " Vì sổ ấy có ghi trong sổ trực" . Appleby xen vào: " Tình trạng sức khỏe của Ruth rất tệ nên chúng tôi đã chuyển cô ta đi phòng khác. Còn Maggy đến ngay sau đó, nên nằm phòng cũ của Ruth. Tại thế mà..." . Hoffmann quay sang Sylvia: " Cô có thể tả lại nhân dạng của hẳn?" . Sylvia chùi nước mắt: " To cao, tóc nâu, đẹp trai. Trông rất có vẻ bác sĩ" . Trung úy Hoffmann khẽ lắc đầu: " Tôi rất tin cô. Gregor Matthews vừa kết thúc chương trình y khoa. Hẳn là người đã bắn vào cô Ruth và đang bị chúng tôi truy tìm. Hẳn là chồng chưa cưới của Ruth, cô ta muốn ra đi nhưng hẳn không chịu. Nhưng chúng tôi không thể ngờ hẳn lại dám lên vào bệnh viện để giết vợ" . Hoffmann đẩy tấm drap lại, hỏi nhanh: " Hẳn đang ở đâu?" . Appleby đáp gọn: " Phòng bên cạnh, số 24, đang ở cùng một bệnh nhân nữ" . " Hẳn cầm súng?" . " Vâng, theo lời các nhân chứng, hẳn vừa cầm súng vừa bước vào phòng 24" . Hoffmann rời phòng 25, đến trước cửa phòng 24: " Matthews! Anh nghe tôi chứ? Trung úy Hoffmann đây..." . Giọng nói vọng ra có vẻ bị phẫn khích tột độ: " Vâng, tôi nghe rõ, trung úy ạ. Đừng có nhắc tay nhắc chân đấy. Tôi đang ngồi cạnh một nữ bệnh nhân và đang kê súng lên thái dương bà ta đấy. Nếu ông đại đột xoay tay nắm cửa, tôi sẽ bắn bà ta ngay. Nào, nói đi!" . Một giọng đàn bà vọng ra, rên rĩ: " Đứng thế! Hãy làm theo lời hẳn! Nếu không, hẳn giết tôi mất" . Hoffmann gắt: " Anh muốn gì, Matthews?" . " Muốn gặp Ruth, tất nhiên. Tôi đã giết nhầm người khác, nhưng rất tiếc, đó không phải lỗi của tôi. Đừng có dùng những con y tá ngu xuẩn như thế" . " Vì sao anh cần gặp Ruht?" . " Để nói chuyện với cô ta" . " Để nói chuyện hay để nã ba phát vào đầu, như với nạn nhân ban nãy?" . " Để nói chuyện, tôi nhắc lại đấy. Ông không có sự lựa chọn nào đâu. Phải tin tôi. Hãy đưa Ruth đến đây, tôi hứa sẽ không làm gì cô ta đâu. Nếu không, tôi bắn ngay con tin đấy" . Cả Hoffmann và Appleby đều lùi lại, nhìn trừng trừng cửa phòng 24. Viên Trung úy khẽ nói: " Tôi sẽ cố gắng thuyết phục với hẳn để kéo dài thời gian và gọi một đội đặc nhiệm" . Gương mặt của vị giám đốc bệnh viện bỗng tối sầm lại: " Không còn thời gian đâu. Bà bệnh nhân trong phòng 24 đang bị tiểu đường nặng. Trong vòng nửa giờ, nếu không được tiêm insuline, bà ta sẽ chết" . Hoffmann lặng ngắt. Tình thế hết sức nguy ngập. Trong những vụ uy hiếp con tin, thời gian là chìa khoá vàng. Nghĩ ngợi đôi chút, Hoffmann tiến lại gần cửa phòng 24: " Matthews, con tin của anh cần được tiêm thuốc ngay, hãy để một cô y tá vào phòng! Chỉ có một tiếng cười khan đáp lại. Hoffmann vã mồ hôi trán: " Tôi thề đấy là sự thật. Nếu anh không đồng ý một cô y tá thì tôi sẽ vào thay, hai tay sau gáy, cời trần" . Matthews gào lên: " Đứng yên đấy. Không ai được vào cả. Cánh cửa mà động đây là tôi bóp cò tức khắc" . " Matthews, nếu không được tiêm trong vòng nửa giờ, bà ta sẽ chết" . " Đó là chuyện của các ông. Đem Ruth lại đây!" . " Nhưng cô ta liệt giường rồi, đâu có chuyện trò với anh được" . " Tôi cóc cần biết, đem đến đây" .

Hoffmann lại im lặng và thờ dãi. còn biết làm gì bây giờ. Phòng 24 không có cửa sổ. Lối vào duy nhất là cánh cửa đó. Đúng lúc đó, Appleby nói khẽ: " Trung úy ạ, có một cách..." .

Vài phút sau, Hoffmann gào to trước cửa phòng 24: " Thôi được, Matthews! Chúng tôi đem Ruth Nichols đến cho anh. Tôi đã nói rồi, cô ta đang hôn mê, nằm trên giường đấy" . Lại có tiếng cười vọng ra: " Thôi được. Mở cửa từ từ và đẩy giường vào, nếu không phải Ruth mà là bất kỳ ai khác, tôi sẽ bắn con tin này ngay. Rõ chưa?" . " Rõ, giường đây" .

Tay nắm cửa xoay nhẹ. Cửa mở, một chiếc giường đẩy ló vào. Matthews vẫn dí súng vào thái dương con tin, nhìn trừng trừng mọi việc. Đúng là Ruth rồi... cô ấy xanh như tàu lá và đang thiêm thiếp. Matthews cười rùng rợn: " Chào Ruth! Đến gặp anh là biết điều đấy. Sáng nay, em vượt khỏi tay anh rồi, phải không?" . Hẳn lại cười và cất

giọng lạnh băng: " Vĩnh biệt, Ruth!" .

Sự việc tiếp theo diễn ra chưa đầy một giây. Hai tiếng nổ phát ra gần như cùng một lúc. Matthews bắn vào vợ ngay thái dương, còn Hoffmann nhảy bổ vào phòng và bắn vào giữa trán Matthews!

Appleby và cô y tá nhảy bổ về phía con tin để tiêm insuline. Hoffmann nghiêng người về phía vị giám đốc: " Có sao không?" . " Không, vừa kịp lúc" . Appleby nhìn xác Matthews: " Ông bắn cừ quá, trung úy" . Hoffmann nở một nụ cười cay đắng: " Cảm ơn ông. Tôi cũng không nghĩ ra được cách ấy" . Appleby khẽ lắc đầu: " Đừng cảm ơn tôi. Cảm ơn Ruth mới phải. Cô ấy đã chết ngay lúc Matthews đang bắt con tin" .

Trung úy Hoffmann rùng mình. Đúng là vụ giải thoát con tin rùng rợn nhất mà anh đã trải qua. Ngay lúc anh tuyệt vọng, bác sĩ Appleby đến báo là do vết thương quá nặng, Ruth đã không qua nổi. Appleby đã xin phép gia đình Ruth được dùng xác cô ấy để đánh lừa Matthews và họ đã chấp nhận. Chỉ có một cái xác chết được đẩy vào phòng 24 và Matthews cũng đã bắn vào một cái xác.

Hoffmann cất bước, nghèn nghẹn: " Cảm ơn, Ruth!" .